

Wahyu Yesus Kristus - Nomer Salapan

Riwayat Panungtungan Nubuat Yesaya: Wahyu ngeunaan Kristus jeung Kalungguhan Nubuat tina 144.000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Kitab Yesaya, sareng utamina carita nubuat panungtung Yesaya anu kapanggih dina pasal opat puluh nepi ka genep puluh genep, mangrupa hiji pintonan anu nekenkeun sawatara bebeneran nubuat anu penting, anu patalina langsung jeung Wahyu Yesus Kristus, anu ayeuna keur dibuka segelna nalika urang ngadeukeutan panutupan mangsa kasempetan manusa. Salah sahiji tina bebeneran éta nyaéta panyingkepan ngeunaan Alfa jeung Omega. Teu aya kitab séjén dina Alkitab anu ngadeukeutan kana kasaksian Yesaya ngeunaan unsur tabiat Allah anu ngagambarkeun tungtung hiji perkara babarengan jeung awal hiji perkara.

Saha anu geus ngalaksanakeun jeung ngarengsekeun ieu, ngagero angkatan-angkatan ti mimiti? Kami, PANGERAN, anu kahiji, jeung jeung anu panungtung; Kami teh Anjeunna. Yesaya 41:4.

Dina kitab Yesaya, Allah nétélakeun naon ari hal anu ngabuktikeun yén Allah téh Allah.

Kieu timbalan PANGERAN, Raja Israil, jeung Nu jadi Panebusna, nyaéta PANGERAN Nu Maha Kawasa: Kami teh anu pangheulana, jeung Kami teh anu pangpandeurina; jeung salian ti Kami teu aya Allah. Jeung saha, kawas Kami, nu bakal ngagero, sarta bakal ngembarkeunana, jeung ngatur eta pikeun Kami, ti saprak Kami nangtukeun umat baheula? Jeung hal-hal anu rek datang, jeung anu baris kajadian, sina maranehna nembongkeun eta ka maranehna. Maraneh ulah sieun, ulah ngaraos salempang: naha Kami teu acan ngabejaan ka maneh ti harita, jeung ngembarkeunana? Maraneh teh enya saksi-saksi Kami. Naha aya Allah salian ti Kami? enya, teu aya Allah; Kami teu nyaho aya nu mana wae. Yesaya 44:6–8.

Narasi kenabian panungtungan Yesaya nengetan kana kacumponan nu sampurna jeung panungtung tina kadatangan Sang Panglipur anu dijangjikeun ku Yesus.

Dengekeun ka Kami, aranjeun anu narékahan kana kabeneran, aranjeun anu néangan PANGERAN: tenjo kana batu tempat maraneh dipahat, jeung kana liang tina jero tambang tempat maraneh digali. Tenjo ka Ibrahim, bapa maraneh, jeung ka Sarah anu ngalahirkeun maraneh: sabab anjeunna ku Kami disaur sorangan, tuluy diberkahan, sarta dijadikeun loba. Sabab PANGERAN bakal ngalilipur Sion; Anjeunna bakal ngalilipur sakabéh tempatna anu ruruntuhan; Anjeunna bakal ngajadikeun gurunna kawas Éden, jeung padang gandangna kawas taman PANGERAN; kabungahan jeung karahayuan bakal kapanggih di dinya, sukur-syukur, jeung sora pupujian. Yesaya 51:1–3.

Nu Panglipur sumping dina bulan Juli 2023. Hiji deui bebeneran anu ditekenkeun dina carita Yesaya nyaéta sajarah nu disumputkeun, tilu léngkah, ngeunaan tujuh guludug, anu mangrupa struktur “emeth,” kecap Ibrani anu kabentuk ku hurup kahiji, katilu welas, jeung panungtung dina

alfabét Ibrani.

Sora kaributan ti kota, sora ti Templo, sora ni Yéhuwa anu mayar gantina ka musuh-musuh-Na. Yesaya 66:6.

Kabeneran penting séjén anu dipidangkeun dina kitab Yesaya nyaéta peran Islam minangka pakakas panghukuman eksekutif Allah, mimitina ka Amérika Sarikat, tuluy saterusna ka dunya, lantaran diberlakukanna panegakan poé Minggu.

Dina ukuranana, lamun eta tumuwuh maju, maneh bakal ngadebat jeung eta; Mantenna nahan angin-Na anu kasar dina poe angin ti wetan. Yesaya 27:8.

Sadayana bebeneran ieu tiasa digolongkeun minangka bagian-bagian tina amanat Panyaur Tengah Peuting, nyaéta perumpamaan ngeunaan sapuluh parawan minangka gambaran tina amanat Wahyu Yesus Kristus anu dipasrahkeun ku Rama ka Yesus, anu ku Anjeunna dipasrahkeun ka Jibril, anu tuluy dipasrahkeun ka Yohanes, anu nyeratna sarta ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Urang parantos ngagunakeun carita panungtungan Yesaya pikeun ngadukung runtuyan kajadian-kajadian nubuat anu dimimitian dina pasalabelas Wahyu, jeung ayeuna urang parantos nepi ka pasal dua belas, tempat urang manggihan yén awéwé anu dipaparinan pakean panonpoé digambarkeun ku perlambang anu kacida pageuhna diteguhkeun ku Yesaya, nyaéta kieu: Kristus ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku awal hiji perkara.

Tuluy aya hiji kaajaiban anu agung di sawarga: hiji awewe nganggo panonpoé minangka pakean, bulan aya di handapeun sampéanna, jeung dina sirahna aya makuta anu diwangun ku dua welas béntang. Jeung manehna keur ngandung, ngajerit ku sabab nyeri rék ngalahirkeun, sarta kasiksa dina pagawéan ngalahirkeun. Tuluy aya deui hiji kaajaiban di sawarga; jeung behold, aya hiji naga beureum anu gedé, ngabogaan tujuh sirah jeung sapuluh tanduk, sarta tujuh makuta dina sirah-sirahna. Buntutna nyéréd sapertilu béntang-béntang sawarga, tuluy ngalungkeun éta ka bumi: jeung naga éta nangtung di hareupeun awewe anu geus siap rék ngalahirkeun, supaya anakna didahar ku manehna pas geus lahir. Jeung manehna ngalahirkeun hiji anak lalaki, anu bakal maréntah sakumna bangsa ku iteuk beusi: jeung anakna dicandak ka Allah, jeung ka tahta-Na. Wahyu 12:1–5.

Awéwé dina Wahyu dua belas téh lambang umat pilihan Allah sapanjang sajarah. Dua belas kaom Israél kuna anu harfiah ngagambarkeun awal umat perjangjian pilihan Allah. Dua belas kaom éta ngalambangkeun panungtungan Israél kuna anu harfiah, nalika Kristus milih dua belas murid. Dua belas murid éta dina ahir Israél kuna anu harfiah, ogé jadi dua belas rasul dina awal Israél rohani modéren. Dua saksi awal jeung hiji saksi ahir ngahiji pikeun netepkeun tilu saksi anu nandaan saratus opat puluh opat rébu minangka ahir Israél rohani modéren.

Sarébu opat puluh opat rébu téh ogé panji anu dipiceun ku dulur-dulurna. Maranéhna téh panji anu baheulana mangrupa hiji lebak pinuh ku tulang-tulang paéh anu garing, ngagolér di jalan kota agung Sodom jeung Mesir, anu dipaéhan ku sato galak anu naék ti liang anu taya dasarna. Maranéhna téh panji, nyaéta batu-batu makuta, anu ku éta awéwé keur dipaké dina sirahna.

Jeung PANGERAN Allah maranéhna bakal nyalametkeun maranéhna dina poé éta, saperti ingon-ingon umat-Na; sabab maranéhna bakal jadi kawas batu-batu makuta, diangkat jadi panji-panji di tanah-Na. Sakaria 9:16.

Panji éta, nyaéta saratus opat puluh opat rébu, mangrupa batu-batu, sakumaha Kristus ogé mangrupa Batu.

Jeung maranéhna sadaya nginum inuman rohani anu sarua, sabab maranéhna nginum tina éta Batu rohani anu nuturkeun ka maranéhna; jeung éta Batu téh Kristus. 1 Korinta 10:4.

Kristus ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu, sarta Petrus sapuk jeung Paulus yén Kristus téh “batu anu hirup” anu kungsi dipiceun, sarta Petrus ogé netelakeun yén umat Allah ogé “batu-batu anu hirup.”

Ka Mantenna, hiji batu anu hirup, anu mémang dipiceun ku manusa, tapi dipilih ku Allah sarta mulya, maraneh ogé, sabagé batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam suci, pikeun ngurbankeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. 1 Petrus 2:4, 5.

Saratus opat puluh opat rebu téh lain ngan saukur batu-batu dina makuta éta awéwé, tapi maranéhna téh makuta éta sorangan.

Ku sabab Sion, Kami moal cicingeun, jeung ku sabab Yerusalem, Kami moal eureun, nepi ka kabeneranana nyorot kawas cahaya caang, jeung kasalametanna kawas lampu anu hurung. Jeung bangsa-bangsa séjén bakal ningali kabeneran anjeun, jeung sakumna raja kamulyaan anjeun; jeung anjeun bakal disebut ku ngaran anyar, anu bakal dingaranan ku sungut PANGERAN. Anjeun ogé bakal jadi makuta kamulyaan dina panangan PANGERAN, jeung makuta karajaan dina panangan Allah anjeun. Yesaya 62:1–3.

Kristus ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu. Anjeunna téh Batu Karang, ari maranehna téh “batu-batu.” Maranehna téh “makuta kamulyaan dina panangan PANGERAN,” sedengkeun Kristus téh makuta kamulyaan.

Dina poé éta PANGERAN nu kagungan balad sawarga bakal jadi makuta kamulyaan jeung diadéma kaéndahan pikeun sesa umat-Na, jeung jadi roh pangadilan pikeun anu linggih dina pangadilan, sarta jadi kakuatan pikeun maranéhna anu ngabalikkeun perang nepi ka gapura. Yesaya 28:5, 6.

Nalika mertimbangkeun angka dua welas dina kontéks awal jeung ahir, éta awéwé ngagambarkeun umat pilihan perjangjian ti Israél baheula di Gunung Sinai, nepi ka sajarah saratus opat puluh opat rébu. Maranéhna geus dilambangkeun ku Kristus, sarta kalahiran-Na ngalambangkeun kabangkitan tulang-tulang garing nu paéh ti jalan tempat maranéhna geus dipaéhan dina 18 Juli 2020. Prosés dua léngkah anu ku Yéheskiél tilu puluh tujuh diidentifikasi kalawan kacida singketna, anu ngahirupkeun dua nabi éta, ‘mimitina disebutkeun’ dina penciptaan Adam.

Adam diciptakeun dina dua léngkah. Mimitina anjeunna dibentuk, tuluy Kristus ngahirupkeun anjeunna ku napas kahirupan, sakumaha napas ti opat jurusan angin dina Yehezkiel ngahirupkeun

deui tulang-tulang garing. Adam diciptakeun minangka lalaki anu geus dewasa sampurna, tapi sanajan kitu, ciptaan-Na éta tetep mangrupa kalahiranana. Saratus opat puluh opat rébu lahir sanggeus tilu satengah poé lambang keur ngagolér paéh di jalan anu nembus lebak pati. Saratus opat puluh opat rébu dilahirkeun ku awéwé anu ngalahirkeun “anak lalaki” anu “bakal maréntah ku iteuk beusi.” Salaku lambang gereja sapanjang sajarah, awéwé dina Wahyu dua belas ngawakilan perlambangan anu sarua jeung “gunung” dina Daniel dua.

“Wahyu téh hiji kitab nu diségel, tapi ogé hiji kitab nu geus dibuka. Eta nyatet kajadian-kajadian anu endah anu baris lumangsung dina poé-poe panungtungan sajarah dunya ieu. Pangajaran dina ieu kitab téh tangtu tur écés, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, garis nubuat anu sarua dicangking deui saperti dina Daniel. Sababaraha nubuat ku Allah geus diulang, ku kituna nembongkeun yén éta kudu dipasih perhatian anu penting. Gusti henteu ngulang perkara-perkara anu teu pati gedé akibatna.” Manuscript Releases, jilid 9, 8.

Garis pangandika anu sarua anu kapanggih dina Kitab Daniel diteruskeun dina Wahyu. Batu Daniel, anu dipotong tina gunung lain ku leungeun, nyaéta “batu-batu hirup” milik Petrus, anu “diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam suci,” sarta batu Daniel ogé ngawakilan saratus opat puluh opat rébu. Gunung éta nyaéta garéja Allah sapanjang sajarah.

Jeung dina mangsa raja-raja ieu, Allah sawarga bakal ngadegkeun hiji karajaan, anu moal binasa salalanggengna; jeung karajaan éta moal dipasrahkeun ka bangsa séjén, tapi éta bakal ngareumkeun sarta ngancurkeun sakabéh karajaan ieu, jeung éta bakal nangtung salalanggengna. Ku sabab anjeun ningali yén batu éta dipotong tina gunung tanpa ku leungeun, jeung yén éta ngareumkeun beusi, tambaga, taneuh liat, pérak, jeung emas; Allah anu agung parantos méré nyaho ka raja naon anu bakal kajadian engké: jeung impian éta tangtu, sarta tafsirna pasti. Daniel 2:44, 45.

Amanat Ceurik Tengah Peuting ngeunaan saratus opat puluh opat rébu ogé dilambangkeun minangka hujan panungtungan, sarta dina mangsa hujan panungtungan éta Allah “ngadegkeun” Karajaan anu dilambangkeun ku batu dina kitab Daniel.

“Hujan panungtungan bakal turun ka maranéhna anu suci—sadayana engké bakal narimana saperti baheula.

“Lamun opat malaikat éta ngaleupaskeun, Kristus bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Teu aya anu narima hujan panungtungan iwal ti jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala anu maranéhna sanggup. Kristus bakal nulungan urang. Ku kurnia Allah, ngaliwatan getih Yesus, saréréa bisa jadi nu meunang kameunangan. Sakumna sawarga merhatikeun ieu pagawean. Para malaikat ogé merhatikeun.” Spalding and Magan, 3.

Opat angin Islam dileupaskeun dina mangsa hukum Minggu, tuluy Kristus ngadegkeun Karajaan-Na. Ieu kajadian dina poé-poe karajaan-karajaan rohani anu kasebut dina Daniel pasal dua. Opat karajaan rohani panungtungan dina impian Nebukadnezar, ditipikeun ku opat karajaan harfiah anu kahiji. Babul harfiah, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Roma ngawakilan Babul rohani, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Roma.

Babul rohani téh sirah emas, anu narima tatu nu matak paéh dina taun 1798, sakumaha dilambangkeun ku Nebukadnesar anu samentara dileungitkeun tina kakawasaan salila “tujuh mangsa.” Nalika pasatuan tilu-rangkep tina naga, sato galak, jeung nabi palsu ngabentuk karajaan ka dalapan, anu asalna tina tujuh éta, éta bakal diwangun ku sakabéh karajaan rohani, anu digambarkeun dina patung Nebukadnesar dina pasal dua. Kapapaan anu paéh jeung kapapaan anu dihirupkeun deui, nyaéta sirah emas rohani dina awal jeung ahir tina opat karajaan rohani dina éta patung. Amérika Sarikat, minangka nu kadua tina opat karajaan, digambarkeun minangka Médo-Pérsia rohani. Perserikatan Bangsa-Bangsa, minangka nu katilu tina opat karajaan, digambarkeun minangka Yunani rohani, sarta babarengan, sakabéhna ngawangun pasatuan tilu-rangkep tina naga, sato galak, jeung nabi palsu pikeun ngadegkeun karajaan ka dalapan, anu asalna tina tujuh éta. Kapapaan téh antikristus sarta narékahan pikeun ngajieun tandingan Kristus. Dina ieu hal, tina opat karajaan rohani panungtungan, kapapaan téh nu kahiji jeung nu panungtungan.

Batu anu dipotong tina gunung éta jadi hiji karajaan anu ngeusian sakuliah bumi, sarta éta dipasang jadi panji dina “mangsa raja-raja ieu,” sabab sakabéh karajaan-karajaan rohani tina éta arca keur akitip diwakilan dina “poé-poé panungtungan.” Pangangkatan panji éta, nyaéta ngadegkeun Karajaan Kristus, lumangsung nalika opat angin Islam dileupaskeun, sarta hujan ahir dicurahkeun tanpa ukuran dina hukum Minggu.

Batu anu dipotong tina gunung éta bakal ngaremukkeun sakabéh karajaan-karajaan rohani di bumi, anu dilambangkeun ku “beusi, tambaga, taneuh liat, pérak, jeung emas.” Nu saratus opat puluh opat rébu ngagambarkeun Kristus, anu dina Wahyu dua belas disebut “anak lalaki,” anu kalahiranana ngalambangkeun kalahiran nu saratus opat puluh opat rébu. “Anak lalaki” éta baris “maréntah sakumna bangsa ku iteuk beusi.” Ku iteuk éta, manéhna bakal ngaremukkeun bangsa-bangsa.

Kami baris medar kana katetepan: PANGERAN parantos ngandika ka kaula, “Anjeun teh Putra Kami; dina poe ieu Kami parantos ngalahirkeun Anjeun. Nyuhunkeun ka Kami, mangka Kami baris masrahkeun bangsa-bangsa kapir jadi warisan Anjeun, jeung tungtung-tungtung bumi jadi kagungan Anjeun. Anjeun baris ngarembek maranehna ku iteuk beusi; Anjeun baris ngarembek maranehna jadi potongan-potongan kawas bejana tukang pariuk.” Jabur 2:7–9.

Putra Allah dilahirkeun ku Bapa. Loba jalma nyokot ieu kayaktian tuluy nyasarkeunana nepi ka ngaruksak dirina sorangan. “Dilahirkeun” hartina ngalahirkeun, tapi urang terang yén teu kungsi aya mangsa nalika Kristus tacan aya.

“‘Ayeuna Roh nyarios kalawan écés, yén dina mangsa-mangsa panungtungan sabagian bakal murtad tina iman, ngadéngékeun roh-roh anu nyasabkeun, jeung ajaran sétan-sétan; nyarita bohong dina kamunafikan; kalayan nurani maranehna geus dipapandé ku beusi panas.’ Saméméh kajadian-kajadian pamungkas tina karya kamurtadan, bakal aya kabingungan dina perkara iman. Moal aya pamahaman anu écés jeung tangtu ngeunaan rahasia Allah. Hiji bebeneran sanggeus nu séjén bakal diruksak. ‘Sareng tanpa pasulayan, agung pisan rahasia kasalehan: Allah parantos dinyatakeun dina daging, dibenerkeun dina Roh, katempo ku para malaikat, diwawarkeun ka bangsa-bangsa sanés, dipercaya di dunya, diangkat ka kamulyaan.’

Aya loba anu mungkir kana ayana Kristus saméméh jadi manusa, ku kituna maranéhna mungkir kana kaallahan-Na; maranéhna henteu narima Anjeunna minangka Jurusalamet pribadi. Ieu mangrupa panolakan lengkep ka Kristus. Anjeunna téh Putra Allah anu tunggal dipaparin, anu ti awalna hiji sareng Rama. Ku Anjeunna jagat-jagat dijadikeun.” Signs of the Times, 28 Méi 1894.

Nalika Kristus dipikawanoh minangka “anu dilahirkeun” ti Rama, éta nandakeun hiji bebeneran anu patali jeung Kristus, hiji bebeneran anu bakal diruksak lamun dipaksa diasupkeun kana modél kakolotaan manusa. Urang teu bisa nangtoskeun Allah tina sudut pandang kamanusaan urang. Urang ngan bisa nangtoskeun Allah sakumaha Anjeunna nembongkeun ka urang pamatut-Na ngeunaan diri-Na sorangan.

Sing nu jahat ninggalkeun jalanna, jeung jalma nu teu bener pikiranana: sarta sing manéhna balik ka PANGERAN, tangtu Anjeunna bakal mikawelas ka anjeunna; jeung ka Allah urang, sabab Anjeunna bakal maparin panghampura anu loba pisan. Sabab pikiran Kami lain pikiran maraneh, kitu deui jalan maraneh lain jalan Kami, saur PANGERAN. Sabab sakumaha langit leuwih luhur batan bumi, kitu deui jalan Kami leuwih luhur batan jalan maraneh, jeung pikiran Kami batan pikiran maraneh. Yesaya 55:7–9.

Ngapalingkeun harti kecap “begotten” pikeun netepkeun yén aya hiji mangsa nalika Rama ngalahirkeun Kristus, nyaéta méré “heed to seducing spirits, and doctrines of devils.” Pikeun kaperluan ulikan urang ayeuna, kuring ngan saukur netelakeun yén awéwé dina Wahyu dua welas téh kudu ngalahirkeun “anak lalaki” anu baris maréntah bangsa-bangsa ku iteuk beusi. Saratus opat puluh opat rébu ogé bakal maréntah bangsa-bangsa ku iteuk beusi.

Garéja Tiatira mulih deui nalika tatu paéh kapausan cageur dina hukum Minggu. Dina sajarah éta, jangji anu dipasihkeun ka umat Allah nyaéta yén maranéhna anu meunang bakal maréntah “bangsa-bangsa” ku “iteuk beusi.”

Jeung sing saha anu meunang kameunangan, sarta anu ngajaga pagawean Kami nepi ka tungtung, ka manéhna bakal Kami pasihan kakawasaan atas bangsa-bangsa: Jeung manéhna bakal maréntah maranéhna ku teken beusi; maranéhna bakal dipeupeus jadi réréngkak saperti bejana tukang nyieun pariuk: sakumaha Kami ogé geus narima ti Rama Kami. Wahyu 2:26, 27.

Umat Allah anu aya dina manifestasi pamungkas garéja Tiatira nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Awéwé dina awal ngalahirkeun Kristus, sarta dina ahirna, manéhna ngalahirkeun saratus opat puluh opat rébu, anu nuturkeun Anak Domba.

Jeung maranéhna nyanyi saolah-olah hiji lagu anyar di hareupeun tahta, jeung di hareupeun opat mahluk hirup, jeung para kokolot; jeung taya saurang ogé anu bisa diajar éta lagu iwal saratus opat puluh opat rébu, anu geus ditebus ti bumi. Ieu téh maranéhna anu henteu kacemar ku awéwé; sabab maranéhna parawan. Ieu téh maranéhna anu nuturkeun Anak Domba ka mana waé Anjeunna angkat. Maranéhna ieu geus ditebus ti antara manusa, jadi bungbuahan pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Wahyu 14:3, 4.

Kristus dilahirkeun “pangheulana”, jeung saratus opat puluh opat rébu nuturkeun Anak Domba, ku kituna maranéhna dilahirkeun “pangpandeurina”. Kristus “diangkat ka Allah”, sakumaha ogé dua saksi dina Wahyu sabelas. Duanana anakna naék ka Rama.

Sarta anjeunna ngalahirkeun saurang anak lalaki, anu bakal maréntah sakumna bangsa ku iteuk beusi; sarta anakna éta diangkat ka Allah, jeung ka tahta-Na. Wahyu 2:5.

Kristus, salaku PANGERAN tina sagala pasukan, ogé téh “bagian Yakub,” sarta Israél nyaéta “tongkat warisan-Na,” jeung Israél ogé “kampak perang-Na” jeung “pakarang perang-Na,” anu ku Mantenna dipaké pikeun “ngaremurkeun bangsa-bangsa.”

Bagian Yakub henteu sarua jeung maranéhna; sabab Mantenna anu ngadamel sagala perkara: jeung Israil téh tongkat warisan-Na: PANGERAN Nu Maha Kawasa téh ngaran-Na. Manéh téh kampak perang Kami jeung pakarang-pakarang perang: sabab ku manéh Kami baris ngarecah bangsa-bangsa, jeung ku manéh Kami baris ngancurkeun karajaan-karajaan. Yeremia 51:19, 20.

Kristus jeung saratus opat puluh opat rébu duanana maréntah sarta ngaremurkeun bangsa-bangsa ku iteuk beusi. Kristus téh “bagian Yakub,” kitu deui umat-Na.

Pangbagian PANGERAN téh umat-Na; Yakub téh bagian tina warisan-Na. Ulangan 32:9.

Batu anu dipahat kaluar tina gunung, anu ngalambangkeun garéja Allah, nyaéta manifestasi pamungkas tina garéja-Na anu ngeusian bumi ku kamulyaan-Na, sarta maranéhna dipaké minangka pakarang perang Allah pikeun neunggeul suku éta arca sarta ngajadikeun karajaan-karajaan éta jadi “sekam tina tempat ngirik dina usum panas.” Karajaan-karajaan éta tuluy kabur ku ditiup ku angin.

Tuluy beusi, taneuh liat, tambaga, pérak, jeung emas éta, diruksak babarengan nepi ka remuk jadi potongan-potongan, tuluy jadi kawas hampas di tempat pangirikan usum panas; sarta kabawa ku angin nepi ka teu kapanggih deui tempatna; ari batu anu neunggeul eta arca jadi gunung anu gedé, sarta ngeusi sakuliah bumi. Daniel 2:35.

Perlu pisan nempatkeun perlambang awéwé éta dina kontéks panji anu diangkat ka sawarga, sabab Wahyu pasal dua welas ngidentifikasi awal hiji perang antara Kristus jeung Sétan anu dimimitian di sawarga, sarta ku cara kitu éta ngidentifikasi hiji perang di sawarga anu nandaan ahir pasulayan agung antara Kristus jeung Sétan. Wahyu pasal dua welas jeung tilu welas ngagambarkeun perang pamungkas tina pasulayan agung éta, sarta maranéhna ngalakukeunana ku ngagambarkeun para wakil Sétan jeung saratus opat puluh opat rébu keur tarung di langit.

Dina artikel saterusna, urang baris neruskeun pikeun ngabahas perang di sawarga dina “poé-poé panungtungan” anu dilambangkeun ku perang di sawarga anu mimiti lumangsung ti awalna.

Tuluy kuring nenjo sato galak séjén naék ti jero bumi; tandukna dua, siga anak domba, tapi omongna lir naga. Sarta manéhna ngalaksanakeun sakumna kawasa sato galak nu kahiji di payuneunna, sarta nyababkeun bumi jeung sakur nu nyicingan éta nyembah ka sato galak nu kahiji, anu tatu maotna geus cageur. Jeung manéhna ngalakukeun mujijat-mujijat anu gedé,

nepi ka ngajadikeun seuneu turun ti langit ka bumi di hareupeun jalma-jalma, sarta nipu jalma-jalma nu nyicingan bumi ku jalan mujijat-mujijat anu dipaparinkeun kawasa ka manéhna pikeun dipigawé di hareupeun sato galak éta; bari nyarita ka jalma-jalma nu nyicingan bumi, supaya maranéhna nyieun hiji arca pikeun sato galak anu kungsi tatu ku pedang, tapi tetep hirup. Jeung ka manéhna dipaparinkeun kawasa pikeun maparin nyawa ka arca sato galak éta, nepi ka arca sato galak éta bisa nyarita, sarta nyababkeun sakur anu henteu daék nyembah ka arca sato galak éta dipaéhan. Jeung manéhna nyababkeun sakumna jalma, boh nu leutik boh nu gedé, boh nu beunghar boh nu miskin, boh nu merdéka boh nu abdi, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna atawa dina tarangna; supaya euweuh saurang ogé bisa meuli atawa ngajual, kajaba nu boga tanda éta, atawa ngaran sato galak éta, atawa bilangan ngaranna. Di dieu aya hikmah. Sing saha nu boga pangarti, mangka itung bilangan sato galak éta, sabab éta téh bilangan manusa; sarta bilanganna genep ratus genep puluh genep. Wahyu 13:11–18.